

Arrest

nr. 234 037 van 13 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13 bus C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 december 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 10 januari 2018 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij beroept zich op een huwelijk met een Spaanse man dat is afgesloten in Marokko op 12 december 2013. Zij legt verder een kopie van haar Marokkaanse paspoort voor waarin een door de Spaanse autoriteiten afgeleverd Schengenvisum is opgenomen, geldig van 11 augustus 2017 tot 6 februari 2018 voor een verblijfsduur van 90 dagen. Het is onduidelijk op welke datum verzoekster precies het Schengengrondgebied heeft betreden.

1.2. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen weigert op 15 juni 2018 de erkenning van het buitenlandse huwelijk van verzoekster.

1.3. Op 6 juli 2018 weigert ook de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het in het buitenland afgesloten huwelijk te erkennen en beslist hij tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.4. Verzoekster dient op 10 juli 2018 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op dezelfde dag beslist de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen deze aanvraag niet in overweging te nemen.

1.5. Verzoekster dient op 30 augustus 2018 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 10 september 2018 beslist de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen deze aanvraag niet in overweging te nemen.

1.6. De rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen stelt in zijn vonnis van 17 december 2018 vast dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen terecht heeft geweigerd het door verzoekster ingeroepen buitenlandse huwelijk te erkennen.

1.7. Op 16 december 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 16.12.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : [N.]

voornaam : [H.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16.12.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging werd op 6.07.2018 geweigerd. Haar tweede aanvraag tot gezinshereniging werd op 10.09.2018 niet in overweging genomen door de Stad Antwerpen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf sinds dien nog op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Bovendien blijkt uit de motieven m.b.t. het voorgehouden gezinsleven dat betrokkene een verblijfs-rechtelijk voordeel beoogt. Dit in acht genomen samen met de in casu van toepassing zijnde objectieve criteria, kan geconcludeerd worden dat er een actueel en reëel risico op onderduiken bestaat.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Op 12.12.2013 huwde betrokkene te Marokko met de Spaanse onderdaan [E.B.E.M.M.] [...]. Betrokkene diende te Antwerpen een aanvraag in om dit buitenlands huwelijk ook in België te erkennen. Op 15.06.2018 weigerde de stad Antwerpen dit buitenlands huwelijk te erkennen na negatief advies van het Parket van Antwerpen, nadat was vastgesteld dat betrokkene huwelijk wilde laten erkennen dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Deze weigering werd op 17.12.2018 bevestigd door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. Ook betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging met de heer [E.B.E.M.M.] werd geweigerd. Het gegeven dat betrokkene woont bij de heer [E.B.E.M.] geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene verklaart verder geen kinderen te hebben. Betrokkene verklaart wel haar ouders, twee broers, zus en tantes nog in Marokko wonen. In die zin vormt een terugkeer met inreisverbod naar Marokko geen schending van artikel 8 EVRM. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen stelt zij als volgt:

"Er werd aan verzoekster een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13 sexies) betekend op het moment van haar aanhouding op 16.12.2019, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 septies).

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"Betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging werd op 6.07.2018 geweigerd. Haar tweede aanvraag tot gezinshereniging werd op 10.09.2018 niet in overweging genomen door de Stad Antwerpen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf sinds dien nog op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren."

Volgens de motieven van verwerende partij in de bestreden beslissing, zou uit het administratief dossier blijken dat verzoekster niet zou hebben getracht haar verblijf sinds 10.09.2018 op de wettelijke voorziene manier te regulariseren, quod certa non! Dit motief is volledig onjuist en stemt absoluut niet overeen met de werkelijkheid...!

Klaarblijkelijk vergeet verwerende partij te vermelden dat verzoekster, ondanks dat het buitenlands huwelijk met haar Spaanse echtgenoot niet werd erkend, zij haar verblijf wel degelijk heeft willen regulariseren door via de website van de Stad Antwerpen, m.n. via het e-formulier, een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen i.f.v. haar Spaanse partner (echtgenoot) en op die manier bijgevolg een afspraak bij het Vreemdelingenloket te Deurne te bekomen teneinde zich in te schrijven. (zie stuk 2)

Bij monde van verzoeksters voormalige raadsman werd bij schrijven van 21 oktober 2019 haar intentie kenbaar gemaakt aan het Vreemdelingenloket te Deurne, m.n. het opstarten van een aanvraag tot gezinshereniging cfr. artikel 47/2 Vw., gezien haar echtgenoot/partner over de Spaanse nationaliteit beschikt, en het bekomen van een afspraak. Hierop kreeg de voormalige raadsman van verzoekster geen enkel reactie. (zie stuk 3)

Op 22 november 2019 schreef Mr. Y. Challouk het Vreemdelingenloket te Deurne wederom aan m.o.o. het bekomen van afspraak, teneinde verzoekster toe te laten zich in te schrijven als partner in een duurzame relatie op basis van artikel 47/2 Vw. Hierop kreeg de voormalige raadsman van verzoekster opnieuw geen reactie. (zie stuk 4)

Het moge duidelijk zijn dat verwerende partij moedwillig en pertinent heeft geweigerd om verzoekster een afspraak te geven m.o.o. het indienen van een verblijfsaanvraag cfr. artikel 47/2 Vw. zodat verzoekster op die manier haar verblijf kon regulariseren

Het stoot dan ook tegen de borst van verzoekster dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij niet zou hebben getracht haar verblijf te regulariseren, terwijl zij in de realiteit maar diverse pogingen heeft ondernomen om haar verblijf op een wettige manier te regulariseren. Begrijpen, wie begrijpen kan...

De motieven in de bestreden beslissing zijn dan ook absoluut onjuist en stemmen geenszins overeen met de werkelijkheid.

Het moge duidelijk zijn dat de bestreden beslissing dd. 16.12.2019 op een niet-afdoende wijze door verwerende partij werd gemotiveerd, daar de motieven in casu niet correct zijn.

[...]

Verzoekster wenst te benadrukken dat, sinds de weigeringsbeslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 6.12.2018 (bijlage 20) tot en met de aanhouding op 16.12.2019, haar geen enkel bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Verwerende partij motiveert geenszins waarom zij meteen is overgegaan tot betekening van een inreisverbod, dat zelfs nooit werd voorafgegaan door een bevel om het grondgebied te verlaten. Te meer, het motief dewelke zij tracht te hanteren teneinde haar beslissing te staven, m.n. het risico op onderduiken, geenszins is gesteund op correcte en juiste feitelijke gegevens.

Het is dan ook onbegrijpelijk en frappant om het volgende te lezen in de bestreden beslissing:

“Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.”

Waar verwerende partij het haalt om te stellen dat verzoekster zou hebben geweigerd om aan een terugkeerverplichting (?) te voldoen, is voor verzoekster een compleet raadsel!

Te meer, aan verzoekster nooit en op geen enkel moment vóór de aanhouding op 16.12.2019 een terugkeerverplichting werd betekend waarin zij werd verzocht om het Rijk binnen een welbepaalde termijn vrijwillig diende te verlaten.

Verzoekster kreeg voor het eerst een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 septies) op het moment dat zij op datum van 16 december 2019 werd aangehouden en op het moment dat aan haar het inreisverbod werd betekend.

Verzoekster kan niet genoeg herhalen dat het inreisverbod is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens.

De motieven van verwerende partij stemmen echter geenszins overeen met de werkelijkheid.

Verzoekster kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij moedwillig en bewust de bepalingen van de Vreemdelingenwet schromelijk met de voeten heeft getreden, teneinde een aanvraag tot gezinshereniging cfr. artikel 47/2 Vw. i.f.v. haar Spaanse partner, wat in casu perfect mogelijk is, te belemmeren en te voorkomen!

Dat in casu dan ook vaststaat dat verwerende partij de motiveringsverplichting manifest heeft geschonden.”

2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 44ter, § 2 en 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen stelt zij als volgt:

“Zoals reeds aangehaald, heeft verzoekster op geen enkel ogenblik vóór de aanhouding ooit een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen.

Meer nog, zoals reeds vermeld, heeft verzoekster al het nodige gedaan teneinde zich administratief wettelijk in orde te stellen en heeft zich meermaals gericht tot het Vreemdelingenloket van de Stad Antwerpen, teneinde een aanvraag tot gezinshereniging cfr. artikel 47/2 Vw. i.f.v. haar Spaanse partner/echtgenoot, en op basis van hun duurzame affectieve relatie, in te dienen, doch tevergeefs.

[...]

Verwerende partij beweert dat er een actueel en reëel risico zou bestaan op onderduiken, quod certa non, dit op basis van gegevens die er in casu niet zijn. Zo verwijst verwerende partij naar het zogenaamd hardnekkig weigeren van een, voor verzoekster onbekende, terugkeerverplichting, dewelke haar nooit werd betekend.

Verzoekster stelt zich de vraag of deze beweerde terugkeerverplichting wel degelijk in het rechtsverkeer bestaat, nu zij hier absoluut geen kennis van heeft... Wanneer werd deze terugkeerverplichting genomen? Wanneer zou deze zijn betekend aan verzoekster? Binnen welke termijn diende zij het Rijk dan te verlaten?

Verzoekster nodigt verwerende partij dan ook uit hiervan het bewijs bij te brengen.

Het moge duidelijk zijn dat aan verzoekster nooit enige terugkeerverplichting werd betekend, laat staan dat haar een termijn werd opgelegd om het Rijk vrijwillig te verlaten.

Hoe verwerende partij tot het besluit is gekomen dat er in hoofde van verzoekster een actueel en reëel risico op onderduiken zou bestaan, is dan ook onbegrijpelijk.

Te meer, verzoekster zelf bij monde van haar voormalige raadsman zich heeft gericht tot het Vreemdelingenloket te Deurne en hen verschillende malen heeft verzocht een afspraak te geven m.o.o. de inschrijving. Bovendien heeft verzoekster sinds haar aankomst in het Rijk, steeds een vast adres gehad in België alwaar zij samen met haar Spaanse echtgenoot/partner heeft verbleven.

Indien verzoekster de intentie had om onder te duiken, zou zij absoluut niet aandringen op een afspraak en inschrijving cfr. artikel 47/2 Vw., en zou zij al zeker geen contact maken met het Vreemdelingenloket te Deurne.

Kortom, gelet op het feit dat verwerende partij het risico op onderduiken heeft gesteund op onjuiste en gebrekkige gegevens, die er in casu niet zijn, en tevens gelet op het feit dat verzoekster zich meermaals heeft aangeboden bij de gemeentelijke diensten van de Stad Antwerpen m.o.o. een aanvraag tot gezinshereniging, kan er in casu absoluut geen sprake zijn van het zogenaamd ‘risico op onderduiken’.

[...]

Vooreerst is het onduidelijk waarom verzoekster wordt onderworpen aan een inreisverbod, te meer het inreisverbod is gesteund op onjuiste gegevens... Laat staan dat verwerende partij in haar bestreden beslissing heeft verduidelijkt waarom zij meteen heeft geopteerd voor een inreisverbod met een termijn van drie jaar. Dit wordt geenszins afdoende verduidelijkt door verwerende partij in de bestreden beslissing.

Er wordt in de bestreden beslissing enkel vermeld dat verzoekster geen gevolg zou hebben gegeven aan een terugkeerverplichting, waarvan zij geen kennis heeft, en er wordt tevens verwezen naar de zogenaamde hardnekkigheid in hoofde van verzoekster om illegaal op het grondgebied te verblijven, terwijl zij in de realiteit wel degelijk verschillende stappen heeft ondernomen, teneinde haar verblijf wettelijk te regulariseren.

Het feit dat verzoekster geen gevolg zou hebben gegeven aan een, voor haar onbekende, terugkeerverplichting, laat verwerende partij geenszins toe om verzoekster te onderwerpen aan een inreisverbod, laat staan dat een inreisverbod wordt opgelegd van drie jaar, nu verzoekster nooit eerder een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten!

Bijgevolg, is het artikel 74/11, §1, 2° Vw., waarop verwerende partij zich steunt teneinde het inreisverbod te staven, in casu niet van toepassing nu er voor de aanhouding nooit enige terugkeerverplichting in hoofde van verzoekster werd betekend.

Het is voor verzoekster dan ook onduidelijk waarom verwerende partij überhaupt een inreisverbod in hoofde van verzoekster heeft opgelegd, nu artikel 74/11, §1, 2° Vw. in casu niet van toepassing is op verzoekster.

Verzoekster betwist dan ook ten stelligste de toepassing van het voormeld artikel, nu de motieven noch in rechte, noch in feite correct zijn.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekster de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van

3 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd, zonder enige reden daartoe en op basis van een rechtsgrond (art. 74/11, §1, 2° Vw.) dat niet kan toegepast worden in het concreet geval van verzoekster.

Kortom, verwerende partij heeft onterecht verzoekster onderworpen aan een inreisverbod.

Er dient te worden vastgesteld dat artikel 74/11, §1, 2° Vw., het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden.

De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Het inreisverbod met motivering "de hardnekkigheid van verzoekster om illegaal op het grondgebied te verblijven en het hardnekkig weigeren om te voldoen aan de terugkeerverplichting" druist niet alleen volledig in tegen de werkelijkheid maar werd tevens onwettig genomen, nu verzoekster er alles aan heeft gedaan om zich op een wettelijke wijze opnieuw administratief in orde te stellen door zich in te schrijven cfr. artikel 47/2 Vw., en nu zij vóór de aanhouding nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, zodat artikel 74/11, §1, 2° Vw. dan ook niet van toepassing is.

Laat staan dat de termijn van drie jaar proportioneel is en de motivering hieromtrent afdoende is.

[...]

In ondergeschikte orde, indien Uw Raad per impossibile van oordeel zou zijn dat het voormeld artikel 74/11, §1, 2° Vw in casu wel kan toegepast worden, dient te worden vastgesteld dat de termijn van drie jaar een totaal buitenproportionele termijn is die op geen enkel objectief gegeven steunt, terwijl verzoekster duidelijk te kennen gaf dat zij nog een wettelijk motief heeft om in België te verblijven.

Het is voor verzoekster dan ook onduidelijk waarom verwerende partij meteen en zonder enig degelijk onderzoek heeft gekozen voor de maximumtermijn van 3 jaar en geen kortere termijn.

Zowel het inreisverbod zelf, als de duur ervan kan immers enorme schade berokkenen aan zowel verzoekster, als diens Spaanse partner. In casu, maakt het inreisverbod een schending uit op het privé- en gezinsleven van verzoekster en diens partner.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"Het gegeven dat betrokkene woont bij de heer [E.B.E.M.] geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betrokkene verklaart verder geen kinderen te hebben."

Waar verwerende partij stelt dat een gemeenschappelijke verblijfplaats met haar Spaanse partner/echtgenoot niet volstaat om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen, is zeer kort door de bocht.

Verwerende partij heeft absoluut geen rekening willen houden met het gezinscel van verzoekster met diens Spaanse partner, met wie zij reeds meer dan 2 jaar feitelijk samenwoont. De feitelijke gezinssituatie van verzoekster met diens partner werd geenszins in overweging genomen of onderzocht in het licht van artikel 8 EVRM.

Het is niet omdat het buitenlands huwelijk niet werd erkend door de ambtenaar van de burgerlijke stand, dat verzoekster in werkelijkheid geen feitelijk gezin kan vormen met haar Spaanse partner en bijgevolg volgens verwerende partij artikel 8 EVRM niet van toepassing zou zijn op hun gezinssituatie, quod non!

Meer nog, verzoekster heeft verschillende pogingen ondernomen m.o.o. aanvraag tot gezinshereniging i.f.v. haar Spaanse partner, cfr. 47/2 Vw., nu de wet dit toelaat, ongeacht het huwelijk al dan niet werd erkend.

Te meer verzoekster in werkelijkheid reeds jaren samenwoont met haar Spaanse partner, met wie zij een duurzame en affectieve relatie heeft. Het privé- en gezinsleven van verzoekster en diens partner spelen zich hier in België af.

Het moge duidelijk zijn dat verzoekster een gezin vormt met een Unieburger en bijgevolg een aanvraag tot gezinshereniging heeft willen inleiden, en thans nog steeds, op basis van de feitelijke partnerschap. (zie stukken 2, 3, 4 en 5) De toetsing aan het artikel 8 EVRM is hierop eveneens van toepassing.

Verwerende partij heeft absoluut nagelaten rekening te houden met het voormeld gezinsleven, dewelke verzoekster met haar Spaanse partner alhier heeft opgebouwd.

Het staat vast dat het inreisverbod een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent aan betrokkenen en bijgevolg een breuk vormt in de duurzame en affectieve relatie tussen verzoekster en diens partner.

Kortom, het inreisverbod is onvoldoende gemotiveerd in het licht van artikel 8 EVRM en heeft bijgevolg nagelaten een beslissing te nemen in overeenstemming met artikel 8 EVRM.

[...]

Gelet op het voorgaande staat het dan ook vast dat verzoekster niet valt onder toepassing van deze uitzonderingsmaatregel, minstens dient door de Raad te worden vastgesteld dat de motivering gebrekkig is, niet afdoende is en geenszins overeenstemt met de werkelijkheid. De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk genomen en werd, ondanks het zorgvuldigheidsbeginsel dat op verwerende partij rust, geenszins zorgvuldig voorbereid en gebaseerd op correcte feitenvinding.

Naast het feit dat artikel 74/11, §1, 2° Vw. niet van toepassing is, dragen de motieven het inreisverbod niet, gezien verwerende partij geenszins motiveert waarom een termijn van 3 jaar inreisverbod gerechtvaardigd en proportioneel is."

2.2.1. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

2.2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. In dit verband worden de motieven herhaald op basis waarvan in het op dezelfde dag gegeven bevel om het grondgebied te verlaten werd besloten om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, met name omdat er een risico op onderduiken bestaat. Er wordt vervolgens een inreisverbod voor een duur van drie jaar opgelegd, omdat verzoekster geen enkel wettelijk motief heeft om nog in België te verblijven, omwille van haar hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en nu niet blijkt dat specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar. Verweerder wijst er hierbij andermaal op dat het door verzoekster in Marokko afgesloten huwelijk met een Spaanse onderdaan niet wordt erkend in België, omdat dit niet is gericht op een duurzame verbintenis tussen partners, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrecht. Hij stelt dat verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging ook reeds werd geweigerd. Een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM blijkt volgens verweerder in deze omstandigheden niet en het loutere gegeven dat verzoekster nog steeds samenwoont met deze Spaanse onderdaan volstaat voor hem niet om alsnog een beschermenswaardig gezinsleven aan te nemen. Nog wijst verweerder erop dat verzoekster geen kinderen heeft in België, dat haar ouders, twee broers, zus en tantes nog in Marokko wonen en dat zij niet aangeeft gezondheidsproblemen te hebben. In deze omstandigheden acht verweerder een inreisverbod voor een duur van drie jaar proportioneel is.

Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte verzoekster een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. De Raad benadrukt dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat de betrokken vreemdeling wenste een huwelijk te laten erkennen in België dat strijdig is met de openbare orde, dat zij hardnekkig volhardt in het illegale verblijf op het grondgebied, dat zij geen enkel wettelijk motief heeft om nog in België te verblijven en dat er geen sprake is van specifieke omstandigheden die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar. Verweerder beschikt, wat het bepalen van de duur van het inreisverbod betreft, ook over een ruime discretionaire bevoegdheid.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat verzoekster toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel – en het hiermee samenhangende evenredigheidsbeginsel – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur binnen haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feiten-vinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Zoals reeds werd gesteld, wordt verzoekster een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Het is niet betwist dat verzoekster in het op dezelfde dag gegeven bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, geen termijn voor vrijwillig vertrek kreeg toegekend. Deze vaststelling volstaat op zichzelf om te besluiten tot het opleggen van een inreisverbod (*‘gaat gepaard’*).

In zoverre in de bestreden beslissing, om het opleggen van het inreisverbod te rechtvaardigen, ook nog wordt gesteld dat verzoekster hardnekkig weigert om aan de terugkeerverplichting te voldoen en daarom met toepassing van artikel 74/11, § 1, (eerste lid,) 2° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod wordt opgelegd, stemt deze motivering duidelijk niet overeen met de eerdere motivering en merkt verzoekster correct op dat zij niet reeds eerder het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel. Er moet evenwel worden vastgesteld dat dit een bijkomende en niet-determinerende redengeving betreft en dat de hierop geuite kritiek nog niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De vaststelling blijft overeind dat verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan in de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum, waardoor er voldoende grond was om het inreisverbod op te leggen. De beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, zoals opgenomen in de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum, steunt ook niet op enige vaststelling dat een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet zou zijn uitgevoerd. De wet legt uitdrukkelijk op dat in beginsel ook een inreisverbod moet worden opgelegd indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan, situatie die zich in het voorliggende geval voordoet.

Verzoekster betwist nog de motivering die ten grondslag ligt aan het vastgestelde risico op onderduiken in de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum. Dit betreft een motivering die eigenlijk is verbonden met deze laatste beslissing, meer bepaald de hierin vervatte beslissing om dit bevel niet gepaard te laten gaan met een termijn voor vrijwillig vertrek. Deze beslissing maakt als dusdanig niet het voorwerp uit van huidig beroep. Er kan, voor de in dit verband opgeworpen argumenten, worden verwezen naar het arrest van de Raad van 13 maart 2020 met nummer 234 036, dat handelt over het bevel om het grondgebied te verlaten en waarin de opgeworpen argumenten reeds werden behandeld en verworpen.

Verzoekster weerlegt het motief niet dat er in haar situatie grond was tot het opleggen van een inreisverbod, nu haar in de verwijderingsbeslissing van dezelfde datum geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Er werd reeds vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom werd geopteerd voor de (maximum)duur van drie jaar. Een inreisverbod voor drie jaar werd proportioneel geacht, omdat verzoekster geen enkel wettelijk motief heeft om nog in België te verblijven, gelet op haar hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven en nu niet blijkt dat specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan drie jaar. Verweerder wees er hierbij andermaal op dat het door verzoekster in Marokko afgesloten huwelijk met een Spaanse onderdaan niet wordt erkend in België, omdat dit niet is gericht op een duurzame verbintenis tussen partners, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrecht. Hij stelt dat verzoeksters aanvraag tot gezinshereniging ook reeds werd geweigerd. Een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM blijkt volgens verweerder in deze omstandigheden niet en het loutere gegeven dat verzoekster nog steeds samenwoont met deze Spaanse onderdaan volstaat voor hem niet om alsnog een beschermenswaardig gezinsleven aan te nemen. Nog wijst verweerder erop dat verzoekster geen kinderen heeft in België, dat haar ouders, twee broers, zus en tantes nog in Marokko wonen en dat zij niet aangeeft gezondheidsproblemen te hebben. Er heeft dus wel degelijk ook een onderzoek plaatsgevonden naar een gepaste duur voor het inreisverbod en een evenredigheidstoets.

Waar verweerder wijst op een hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, betwist verzoekster niet dat zij sinds de afwijzing van haar aanvraag tot gezinshereniging op 6 juli 2018, en nadat haar laatste aanvraag tot gezinshereniging op 10 september 2018 niet in overweging werd genomen door de stad Antwerpen, tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 16 december 2019 geen nieuwe verblijfsaanvraag meer indiende. Het kan niet worden betwist dat verzoekster sinds de afwijzing van haar aanvraag tot gezinshereniging volstrekt illegaal op het Belgische grondgebied verbleef en dit gedurende een termijn van ruim één jaar. Verzoekster wijst er andermaal op dat zij wel degelijk nog stappen zou hebben gezet om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen, maar de Raad stelde in zijn arrest van 13 maart 2020 met nr. 234 036 reeds vast dat verzoekster naliet om, bijvoorbeeld op het ogenblik dat zij werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, het bestuur hiervan dan in kennis te stellen. Hiermee kon het bestuur dan ook geen rekening houden. In deze omstandigheden toont verzoekster niet aan dat verweerder onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handende door in de bestreden beslissing te wijzen op een hardnekkigheid om illegaal in België te verblijven. Het gegeven dat verzoekster nooit eerder een terugkeerverplichting kreeg opgelegd, doet nog geen afbreuk aan het volstrekt illegale karakter van haar verblijf zonder dat uit de stukken van het administratief dossier bleek dat zij nog concrete stappen zette om te trachten hieraan een einde te stellen, op welke wijze dan ook. In de motivering omtrent de duur van het inreisverbod wordt als dusdanig ook niet gewezen op een eerdere verwijderingsmaatregel die verzoekster niet zou hebben uitgevoerd. Er blijkt verder ook niet dat verweerder in zijn beslissing niet kon vaststellen dat op basis van de voorliggende gegevens niet bleek dat verzoekster nog een wettig motief heeft om in België te verblijven, waar haar aanvraag tot gezinshereniging met de beweerde Spaanse partner reeds werd afgewezen en wel omdat het in Marokko afgesloten huwelijk met deze Spaanse man niet wordt erkend in België wegens strijdig met de openbare orde. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van verweerder om te oordelen dat het enkele gegeven dat verzoekster nog steeds samenwoont met deze

Spaanse man nog niet maakt dat alsnog een beschermenswaardig gezinsleven voorligt dat voor verzoekster een wettig motief kan vormen voor een verder verblijf in België.

In het licht van hetgeen voorafgaat, maakt verzoekster niet concreet aannemelijk dat – bij het bepalen van de duur van het inreisverbod – geen afdoende onderzoek heeft plaatsgevonden omtrent de specifieke omstandigheden van haar geval of enige specifieke omstandigheid die het bestuur gekend diende te zijn ten onrechte niet in rekening werd gebracht. De Raad stelt vast dat verzoekster met haar uiteenzetting niet aantoonde dat verweerder, wat de gegeven motivering van (de duur van) het inreisverbod betreft, is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij toont evenmin met concrete argumenten aan dat verweerder, op basis van de hem gekend zijnde gegevens, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod het evenredigheidsbeginsel niet in acht heeft genomen zoals dit is vervat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster stelt in België een gezinsleven te hebben met de Spaanse man met wie zij in Marokko in het huwelijk trad.

De Raad wijst erop dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (*“lawful and genuine marriage”*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62). Dezelfde vereiste van *“oprechtheid”* kan naar analogie worden gesteld voor een de facto relatie.

Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing weigerden in de voorliggende zaak zowel verweerder als de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen reeds de erkenning van het naar Marokkaanse recht afgesloten huwelijk tussen verzoekster en haar Spaanse partner, dit omdat dit huwelijk niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar louter op het verwerven van een verblijfsrecht. Deze beslissing werd ook reeds bevestigd door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen. Er blijkt niet dat verzoekster en haar Spaanse partner nog verder in beroep zijn gegaan tegen de beslissing om hun in Marokko afgesloten huwelijk niet te erkennen in België. In deze omstandigheden is verweerder in de bestreden beslissing van oordeel dat niet blijkt dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het enkele gegeven dat er nog steeds sprake is van een gemeenschappelijke verblijfplaats, waarmee verweerder rekening heeft gehouden, doet hier volgens deze laatste nog niet anders over oordelen.

Verzoekster brengt geen concrete argumenten naar voor die het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van deze beoordeling aantonen. Zij toont niet aan dat enig concreet element dat alsnog zou kunnen wijzen op het beschermenswaardig karakter van de relatie bij de beoordeling ten onrechte niet in rekening is gebracht. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat het loutere gegeven van een blijvende samenwoning tussen verzoekster en de voorgehouden Spaanse partner nog niet maakt dat intussen alsnog zou moeten worden aangenomen dat er sprake is van een oprechte en duurzame partnerrelatie.

Verzoekster slaagt er met haar uiteenzetting niet in aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing alsnog sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was waarmee het bestuur rekening moest houden of waaromtrent een belangenafweging diende te worden doorgevoerd. Een verdere motivering ter zake

drong zich dus evenmin op in de bestreden beslissing. Zelfs voor zover zou moeten worden aangenomen dat verzoekster nog stappen zette om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen, waarvan zij verweerder evenwel in ieder geval niet in kennis stelde zodat deze hiermee geen rekening kon houden, toont verzoekster hiermee nog niet aan dat er dan alsnog sprake is van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven. In dat geval zou zo toch mogen worden aangenomen dat zij dan reeds bewijzen verzamelde van een duurzame partnerrelatie, terwijl moet worden vastgesteld dat zij volledig in gebreke blijft in dit verband concrete bewijzen voor te leggen.

Verzoekster toont verder ook niet concreet aan dat zij voor het overige duurzame sociale en/of economische banden heeft opgebouwd in België die als privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kunnen worden gekwalificeerd. Zij legt andermaal geen stavingstukken voor. Een beschermenswaardig privéleven wordt niet concreet aannemelijk gemaakt. Ook hier blijkt dus niet dat een belangenafweging zich opdroeg of opdringt.

Daarenboven merkt de Raad ook nog het volgende op. Verzoekster werd op geen enkel ogenblik toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België of om zich hier te vestigen. Zowel zij als haar voorgehouden Spaanse partner dienden er zich in deze omstandigheden van bewust te zijn dat het ingeroepen privé- of gezinsleven, omwille van verzoeksters preciaire verblijfssituatie, eveneens een precair karakter had. Het EHRM heeft al geoordeeld dat wanneer dit het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Op geen enkele wijze toont verzoekster aan dat in haar situatie dergelijke uitzonderlijke omstandigheden voorhanden zijn. Zo blijkt op geen enkele wijze dat de ingeroepen relatie niet buiten België, zoals in Spanje of Marokko vanwaar betrokkenen afkomstig zijn, op normale en effectieve wijze kan worden beleefd. Er liggen geen concrete hinderpalen voor die verzoekster verhinderen om een privé- en/of gezins- of familieleven te leiden elders. In deze situatie blijkt in geen geval dat in het voorliggende geval sprake kan zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en/of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Gelet op de thans voorliggende gegevens wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

2.2.5. Verzoekster beroept zich nog een schending van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet, maar verstrekt in dit verband geen verdere toelichting. De Raad merkt nog op dat deze bepaling betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten dat wordt afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid. Om als familielid van een burger van de Unie te worden beschouwd, moet zijn voldaan aan de hiervoor gestelde voorwaarden in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Nu verzoeksters in Marokko afgesloten huwelijk met een Spaanse man niet wordt erkend in België blijkt niet dat zij zich ten aanzien van de Belgische overheden dienstig kan beroepen op een voorgehouden hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Voor zover als nodig merkt de Raad nog op dat evenmin reeds is kunnen worden vastgesteld dat verzoekster dan voldoet aan de voorwaarden om als '*ander familielid*' van een burger van de Unie te worden beschouwd. Hiervoor legt zij ook geen concrete bewijsstukken voor. De voorliggende beslissing is verder op zich ook geen bevel om het grondgebied te verlaten. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoekster dienstig een schending van artikel 44ter van de Vreemdelingenwet kan aanvoeren.

2.2.6. De middelen zijn, in al hun onderdelen en voor zover ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.3. Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS